

Để em đi đổ xăng đã!

Xăng mới đổ chiều qua, lên thị xã ta đổ cả thế!

Thế là đi, lúc ấy mới vừa vạn năm giờ sáng.

Bao giờ ta mới được lên đời con xe này nhỉ? Tuy không hỏi câu ấy nhưng thái độ cau có của hắn khi xe không chịu nổ máy khiến thủ trưởng hiểu ý. Sắp rồi. Thủ trưởng nói thế thật khế, nhưng hắn nghe được. Câu an ủi ấy linh thật, khiến cỗ máy có nguy cơ bị sa thải ngay lập tức được khởi động, nổ giòn giã, phụt khói, phóng đi. Thủ trưởng lại đổi ý. Có xe mà đi là tốt rồi. Hắn không nói gì cả. Ở cơ quan, mọi người quen gọi sếp bằng anh, bằng chú, bằng bác theo cấp bậc, tuổi tác, chỉ có hắn cứ quen gọi sếp là thủ trưởng. Cách gọi tuy cũ kĩ nhưng không vấp phải sự phản đối nào cả nên hắn cứ gọi thế. Lần nào, sau một chuyến công tác về hắn cũng rửa chiếc xe đáng ghét. Đây là chuyến đi cuối cùng của mày, chuyến sau, tao cho mày sang thẳng Thái Nguyên, xăng thì uống như bọm già nốc rượu. Cái xe mà có mồm, chắc nó khùng lên cãi. Thế lúc bò dốc, lội suối, băng rừng thì ai làm việc đó thay tôi? Cứ cho là nó có mồm cãi thế thì hắn cũng đủ bằng chứng để mà sa thải nó. Mấy lần lưng đeo chết máy. Có lần rơi cả bánh ra, rồi thì chập mạch, rồi thì nóng máy quá cũng ì ra, phải huy động cả người qua đường chống mông lên mà đẩy. Có lần thấy trò phải vào dân ngủ qua đêm và xin bữa tối vì nó dở chứng nằm lại giữa rừng. Tội nó thì nhiều